

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

afhænge af den økonomiske politik, der fremefter vil blive ført, men selvom ministerens tal holder, bliver resultatet alligevel, at vor økonomiske situation i løbet af året bliver yderligere forværret. Når et budget som det, ministeren forelægger for det kommende år, indeholder visse usikre indtægtsposter og tillige resulterer i et underskud på nogle hundrede millioner kroner, er det ikke særligt opmuntrende.

Alt i alt understreger de oplysninger, som er fremsat af den højtærede minister, hvor alvorlig landets økonomiske situation er. Interessen må derfor i den nærmeste tid samle sig om at træffe foranstaltninger, der kan rette vor økonomi op, men jeg skal ikke komme nærmere ind på det på dette tidspunkt. Det er muligt, at der senere på dagen bliver lejlighed til at uddybe disse problemer. Det forhandlingsgrundlag, som hidtil har været forelagt partierne fra regeringens side, har vist sig ikke at kunne give grundlag for egentlige realitetsforhandlinger. Jeg venter nu spændt på i aften at se, om regeringen har tilpasset sig de faktiske forhold og har et program, som har udsigt til at kunne samle tilslutning.

At en sanering af landets økonomi er bydende nødvendig, står mig fuldkommen klart, og vor medvirken til, at en sådan sanering kan gennemføres, således at alle befolkningsgrupper i landet må bære deres part, er vi rede til at give, men det kommer altså først til drøftelse på et senere tidspunkt af døgnet.

Vi kan tilråde, at det lovforslag, ministeren her har fremsat, gennemføres, men enkeltheder vil vi gerne være med til at drøfte i et udvalg.

Tholstrup: Vi står overfor et afgørende vendepunkt, hvor det for os, der tror på et frit erhvervsliv, gælder om at kridte støvlerne og stå fast.

Vi burde nu se at komme af med vareforsyningsloven, men det synes, som om regeringens teoretikere og planøkonomer har overtaget, medens regeringens praktiske folk, som gang på gang har udtalt, at landet er bedst tjent med et frit erhvervsliv, og som af egen erfaring ved, at dette er sandheden, må dæmpe deres følelser og mod deres vilje være med til at fremsætte lovforslag om yderligere tvangsøkonomi.

Der er folk, der vil sige, at forudsætningerne for lempelser af restriktionerne er bristet, nu da visse råvarer er vanskelige at skaffe, men det er de samme folk, som før har sagt og senere igen vil sige, at vi ikke

kan ophæve restriktionerne, fordi der er for mange varer, som derfor vil slå bunden ud af markedet og udkonkurrere det danske erhvervsliv. Jeg bejler derfor til den del af de ærede medlemmer, som ikke lader sig rive med af den ordfloam og stemningsbølge, der i den senere tid er pisket op for at dække over regeringens og visse oppositionspolitikeres mismod og manglende tillid til det danske folks dygtighed og rige evner til at klare selv vanskelige opgaver.

Jeg erkender, at vi i dag står overfor et nyt problem: de forventede allokationer, som ikke var i forgrunden sidste gang, vi talte om vareforsyningsloven, og den varemangel, der er opstået i anledning af rustningsopkøbene. Men det foreliggende lovforslag, som efter vor mening udelukkende skulle beskæftige sig med dette problem, er jo en almindelig gengivelse af de tidligere love på dette område, blot med de nye tilføjelser. De gammelkendte problemer mener vi bedst kan løses uden regulering udover den naturlige markedsregulering.

Det private erhvervsliv har stået sin prøve og gang på gang vist sin handlekraft på trods af snærende bånd og restriktioner. Takket være det private erhvervsliv er Danmark kommet igennem flere kriser betydeligt lettere, end hvis det stive planøkonomiske system havde haft hele magten. Vi så det i 1938, da krigen truede, hvor det gjaldt om i en hast at sikre landet råvarer, og hvor de daværende restriktioner med et slag blev ophævet for at fjerne hindringerne for den frie udfoldelse til landets gavn. Selvom disse restriktioner efter Münchenforliget blev genindført, nåede landet alligevel at oparbejde visse reserver, inden krigen brød ud. Vi så det, da valutapakken blev skabt under Knud Kristensen, en valutapukkel, som viste sig at være til umådelig gavn, idet den først og fremmest indeholdt vigtige råvarer, som var indkøbt til små priser. Det havde været endnu bedre, om dromedaren havde været en kamel med topkler.

Heldigvis lyttede erhvervslivets folk ikke til de naive røster, der fremkom fra flere fremtrædende forhenværende og nuværende ministre umiddelbart efter devalueringen den 18. september 1949, gående ud på, at varerne næppe ville stige mere end 2—3 pct. Stigningen blev meget voldsommere, men takket være erhvervslivets handlekraft har vi i 1950 forøget importen af livsvigtige varer betydeligt, inden stigningen for alvor slog igennem. Man kan faktisk kun beklage, at underskuddet på handelsbalancen ikke er blevet endnu større, og at man ikke